

Sygn. akt X Ga 330/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Lesław Zieliński

Sędzia SO Iwona Wańczura

Sędzia SO Małgorzata Korfanty – spr.

Protokolant *Aleksandra Ciesińska*

po rozpoznaniu w dniu *17 stycznia 2014 roku* w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: *Syndyka Masy Upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w T.*

przeciwko: *Gminie Z.*

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 sierpnia 2013 roku

sygn. akt VII GC 407/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Iwona Wańczura SSO Lesław Zieliński SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X Ga 330/13

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach wydał wyrok, którym zasądził od Gminy Z. na rzecz Syndyka Masy upadłości (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 55 695,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2012 roku do dnia zapłaty i obciążył pozwanego kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 31 sierpnia 2011 roku pozwany zawarł z (...) Spółką Akcyjną umowę, na podstawie której wskazana spółka, działająca jako generalny wykonawca podjęła się wykonania zamówienia o nazwie: „Budowa Krytego B. Kąpielowego w Z.”. W ramach tej inwestycji powód zawarł z (...) Spółką Akcyjną umowę o roboty budowlane, na podstawie której powód zobowiązany był do wykonania robót nawierzchniowych dróg, parkingów

oraz chodników. Pozwany pismem z tego samego dnia wyraził zgodę na zlecenie robót powodowi, działającemu jako podwykonawca. Wykonane przez powoda roboty zostały protokolarnie odebrane a koszt robót nawierzchniowych wyniósł 50 798,41 zł netto (62 482,04 zł brutto). Powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 3 października 2012 roku na kwotę 62 482,04 zł. Termin płatności faktury określony został na dzień 2 listopada 2012 roku a ponieważ kwota ta nie została uiszczona przez generalnego wykonawcę, powód w dniu 5 listopada 2012 roku wezwał pozwanego do zapłaty przedmiotowej kwoty powołując się na solidarną odpowiedzialność pozwanego oraz generalnego wykonawcy.

W dniu 7 listopada 2012 roku pozwany odstąpił od umowy dotyczącej przedmiotowej inwestycji z winy generalnego wykonawcy. Pismem z dnia 16 listopada 2012 roku powód zgłosił pozwanemu swoje roszczenie wynikające z faktury VAT nr (...) i wezwał do jego zapłaty. Roszczenie to zostało pomniejszone o kaucję gwarancyjną oraz należności przysługujące generalnemu wykonawcy od powoda i wyniosło ostatecznie 55 695,87 zł.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pozwany, nie kwestionując zasadności roszczenia, wskazał, że nie posiada obecnie środków na spłatę przedmiotowego zobowiązania.

W ocenie Sądu Rejonowego odpowiedzialność pozwanego za zobowiązania generalnego wykonawcy względem powoda wynika z art. 647¹ § 5 k.c., który stanowi, że zawierający umowę z podwykonawcą oraz inwestor i wykonawca ponoszą solidarną odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę. Odpowiedzialność pozwanego za wierzytelności powoda jest niewątpliwa, nie była ona zresztą kwestionowana przez żadną ze stron. Jako bezzasadne Sąd ocenił zarzuty strony pozwanej dotyczące braku wymagalności roszczenia. Przedstawione przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie twierdzenia o nieprawidłowości robót pozostają bez znaczenia dla sprawy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił 101 kpc, 217 § 3 kpc, 233 kpc i 278 kpc w zw. z art. 217 § 1 i § 2 kpc oraz art. 162 kpc. oraz art. 240 kpc.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że dążył do ugodowego zakończenia sprawy i w takiej sytuacji wniesienie przez powoda powództwa było przedwczesne. Pozwany rozpoczął proces inwentaryzacji rzeczowej i przedmiotowej inwestycji. W inwestycji brało udział 11 podwykonawców. Pozwany był zobowiązany do ustalenia należności finansowych każdego z podwykonawców oraz stanu wykonanych robót. Pozwany w piśmie z dnia 31 lipca 2013 roku wyraził wolę zawarcia ugody. Na dwa dni przed wyznaczonym terminem rozprawy, na której miała zostać zawarta ugoda pozwanemu została przedstawiona opinia prywatna dr inż. K. C. wskazująca na konieczność ponownej konstrukcji ulepszanego podłoża. Opinia wskazała rażące wady i uchybienia w pracach wykonanych przez powoda. Pozwany musiał więc dokonać szacowania wartości ujawnionych wad, usterek oraz kosztów ich usunięcia. W konsekwencji pozwany wniósł o wyznaczenie dodatkowego 14 dniowego terminu do sformułowania dalszych wniosków, w tym wniosków dowodowych po szczegółowym oszacowaniu wartości wad i usterek, a także kosztów ich usunięcia. Wg pozwanego nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji jakoby określenie dodatkowego terminu, o który wniósł pozwany zmierzało do przedłużenia sprawy. Podpisanie protokołu odbioru robót i fakt braku kwestionowania ich jakości nie uniemożliwia powoływanie się na wady i usterki ujawnione później.

Nadto pozwany wskazał, iż sąd meriti nie rozpoznał zgłoszonego przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zarzut przedwczesności powództwa jest chybiony ponieważ z dowodów dołączonych do pozwu wynika, że roszczenie w stosunku do pozwanego stało się wymagalne z dniem 2 listopada 2012 roku. Twierdzenia pozwanego o konieczności wykonania prac inwentaryzacyjnych i braku możliwości zapłaty

powodowi przed ich zakończeniem nie są słuszne. W pismach z dnia 13 listopada 2012 roku i 22 listopada 2012 roku pozwany nie kwestionował zasadności roszczeń powoda wskazując jedynie, że nie posiada środków na spłatę zobowiązania.

Odnosnie stosowania przepisu art. 101 kpc powód podkreślił, iż może mieć on zastosowanie wyłącznie w przypadku uznania żądania pozwu przez pozwanego przy pierwszej czynności procesowej. Tymczasem pozwany zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty jak i przed zamknięciem rozprawy, w głosach stron, domagał się konsekwentnie oddalenia powództwa.

Pozwany w dniu 29 sierpnia 2013 roku odmówił podpisania ugody. Wniosek pozwanego złożony na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2013 roku o przeprowadzenie dowodu z prywatnej opinii rzeczoznawcy na okoliczność jakości wykonanych przez powoda prac był spóźniony i pozostawał bez znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty sprawy. Pozwany do dnia 29 sierpnia 2013 roku nie kwestionował jakości oraz prawidłowości wykonanych przez powoda prac. Pozwany zgłaszając twierdzenia o rzekomej nieprawidłowości wykonanych przez powoda prac nie przedstawił żadnego roszczenia, które mógłby przeciwstawić roszczeniu powoda o zapłatę wynagrodzenia za wykonane prace. Wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione i nie były sporne między stronami.

Co do zarzutu błędnego procedowania sądu i instancji powód zaznaczył, iż pozwany na rozprawie dnia 29 sierpnia 2013 roku cofnął złożony przez siebie wniosek o przesłuchanie strony pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał procesowy Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji pozwanego należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

Co do kwestionowanej przez pozwanego oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy wskazać należy, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem i jednocześnie uprawnieniem Sądu orzekającego, rozstrzygającego kwestie sporne w warunkach niezawisłości i na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Samo przekonanie strony o innej niż przyjął to Sąd I instancji wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie nie jest wystarczające do uznania, iż Sąd naruszył wyrażoną w art. 233 k.p.c. zasadę swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Takich naruszeń Sąd Odwoławczy nie stwierdził, przeciwnie w pełni podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż ocena ta jest bezstronna, racjonalna i wszechstronna a także, iż w żadnym zakresie nie narusza zasad określonych w art. 233 k.p.c.

W ocenie sądów obu instancji pozwany ponosi względem powoda odpowiedzialność za zapłatę wynagrodzenia powodowi jako podwykonawcy na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. . Zgodnie z Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 6 marca 2013 r. I ACa 1000/12 art. 647¹ § 5 k.c. należy rozumieć w ten sposób, że inwestor odpowiada za zapłatę wynagrodzenia w taki sam sposób jak wykonawca., a odpowiedzialność solidarna inwestora i wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy określona w art. 647¹ § 5 k.c. ma na celu ochronę interesów podwykonawcy, jeżeli ten zawarł umowę bezpośrednio z wykonawcą lub podwykonawcą, który w rozliczeniach okazał się nierzetelny finansowo.

Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów z których wynikałoby, że nie ponosi on odpowiedzialności za zobowiązania względem powoda albo ,że wysokość wierzytelności powoda jest inna niż określona żądaniem pozwu. Pozwany nie wykazał, że powód wykonał prace stosując zawyżone stawki czy też ,że nie wykonał całości powierzonych mu prac. Powód wykonał zlecone mu przez głównego wykonawcę prace a w dniu 28 września 2012 roku dokonano odbioru robót nawierzchniowych dróg, parkingów oraz chodników stwierdzając, że jakość odebranych prac jest dobra. W tym stanie sprawy brak jest podstaw do kwestionowania przez pozwanego obowiązku zapłaty wynagrodzenia wymagalnego od dnia 2 listopada 2012 roku.

Pozwany zgadzając się na powierzenie części prac podwykonawcy musiał się liczyć z obowiązkiem ponoszenia odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia powodowi do pełnej wysokości w przypadku braku zapłaty ze strony generalnego wykonawcy. Powód przedstawił protokół odbioru robót, z którego wynikało, że wykonał powierzone mu prace, a ich jakość była dobra. Pozwany poza złożeniem prywatnej opinii nie przedstawił żadnego wniosku dowodowego zmierzającego wprost do wykazania obowiązku świadczenia w mniejszym rozmiarze czy w całości wygaśnięcia obowiązku zapłaty wynagrodzenia . Do zamknięcia rozprawy w postępowaniu odwoławczym pozwany nie sformułował żadnych merytorycznych wniosków dowodowych, o a zgłoszeniu których sygnalizował w pisemnej apelacji

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę. Wysokość zasądzzonego wynagrodzenia radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

SSO Małgorzata Korfanty SSO Lesław Zieliński SSO Iwona Wańczura